

Cees Nooteboom
Perdut al paradís
Bromera / Siruela

Cees Nooteboom (l'Haia, 1933) és considerat un dels autors vius més importants d'Europa. Poeta, novel·lista, periodista, narrador de viatges, traductor de teatre i de poesia, ha rebut els premis literaris europeus més prestigiosos, i el seu nom sona amb insistència durant els últims anys com a ferm candidat al Premi Nobel de Literatura. Aquí ens presenta la història d'amor entre dos personatges expulsats del seu paradís personal en llocs i en temps diferents. L'Alma, una jove brasilera, veu com els somnis se li estripen després de patir una violació. Per la seva banda, l'Erik, un crític literari gros i de caràcter esquerp, s'en-sorra en el seu propi infern. Anys després del primer encontre, es retroben accidentalment en un balneari austríac. És allà on l'Erik descobreix que l'Alma ha reaparegut amb la mateixa aurèola angelical d'enguany per a procurar-li els massatges curatius que necessita. Ben aviat se'ls planteja una incògnita: és possible l'amor entre un home i un àngel?

René de Chateaubriand
Memorias de ultratumba
Acantilado

L'editorial Acantilado presenta una nova col·lecció de butxaca, a un preu assequible per a tothom (entre 5 i 10 euros). Tot i que no deixa de ser curiós que sigui precisament *Memorias de ultratumba*, que té 2.758 pàgines en quatre volums, el llibre que iniciï aquesta col·lecció... El preu (39 euros) en aquest cas suposo que també és una excepció lògica a causa del desorbitant nombre de planes...

François René de Chateaubriand va ser un aristòcrata melancòlic i desenganyat que va presenciar la Revolució Francesa i va viatjar a la jove República americana i a conèixer l'esplendor i la falsetat de l'Imperi napoleònic, així com la Restauració. Chateaubriand va ser un home polifacètic, hàbil i vehement, per a qui aquestes memòries van néixer com a confrontació personal amb la Història. Aquestes *Memorias de ultratumba* són un document literari atemporal, una epopeia extraordinària d'uns temps convulsos que l'autor va viure com a testimoni i alhora protagonista.

Dino Buzzati
El desert dels Tàrtars
Empúries

El desert dels Tàrtars és una de les novel·les més importants del segle xx. Publicada durant l'eufòria bel·licista de la Itàlia de Mussolini, aquesta faula antimilitarista narra la història de Giovanni Drogo, un oficial destinat a una fortalesa mig abandonada sobre la qual penja l'amenaça imprecisa però intensa d'un atac imminet. En una atmosfera inhòspita, Drogo esperarà, durant trenta anys, que s'acompleixi aquesta amenaça. La profunditat de les reflexions sobre la soledat, la llibertat, la frustració i la mort, així com les magistrals descripcions d'ambients i paisatges, han convertit aquest llibre en un clàssic contemporani absolutament imprescindible. Dino Buzzati (1906-1972) és un dels grans escriptors italians del segle xx. Llicenciat en Dret, va mostrar de ben jove un marcat interès per la poesia i la música, passions que l'acompanyarien tota la vida i que el van empènyer a publicar, l'any 1933, la seva primera novel·la, *Barnabo delle montagne*, que va resultar ser tot un èxit.

David Foster Wallace
Extinció
Mondadori

Extinció, l'esperat retorn de David Foster Wallace a la ficció, dóna forma, a través dels vuit relats que componen aquest volum, a un univers surrealista en què conviuen la realitat més prosaica amb delirants espirals de la consciència humana. *Extinció*, el relat que titula el llibre, ens presenta un matrimoni que visita una clínica del son per tractar els rons del marit, en un dolorós retrat del desamor. A *El alma no es una forja*, les fantasies que un nen imagina mentre el seu professor cau en un deliri homicida li serveixen per parlar de l'angoixa soledat del seu pare. *El canal del sufrimiento* explica els inimaginables prodigis anatòmics que permeten a un escultor crear cotitzades miniatures, que reflecteixen l'absurd i la profunditat de la creativitat artística. David Foster Wallace, nascut el 1962 a Nova York, es va donar a conèixer amb *The Broom of the System* (1986), que va escriure als seus anys d'estudiant. Actualment viu i treballa a Illinois.

Anthony Burgess
Shakespeare
Península

Hi ha hagut nombrosos biògrafs de William Shakespeare, però ningú ha aportat tanta passió com el novel·lista i crític literari Anthony Burgess (1917-1993). En el seu esforç per establir les principals dades sobre la vida i la societat de les quals van sorgir els seus poemes i les seves obres dramàtiques, Burgess aconsegueix amb èxit molt més. El seu retrat d'aquell període de temps es fonamenta en un sentiment de tendresa gairebé personal cap al dramaturg anglès i els seus contemporanis (en especial Ben Jonson), i en un profund sentit de la història literària i del teatre. La fruïció de Burgess amb la llengua, una característica molt peculiar d'aquest autor, apareix en aquest llibre des del principi fins al final. La manera de recrear la personalitat de Shakespeare posa de manifest que l'ha modelada a partir del seu afecte pel personatge. Fins i tot els lectors que creguin saber-ho tot sobre aquest escriptor trobaran en el llibre unes quantes sorpreses i sobrats moments de delectació.

Enric Sòria
Cartes de prop
Moll

Cartes de prop aplega els articles publicats en els últims anys per l'escriptor, poeta i professor Enric Sòria a *Quadern* de l'edició valenciana del diari *El País*. No es tracta, com avisa Javier Cercas al pròleg, d'un recull d'articles en ús, sinó un seguit d'espístoles o cròniques, lligades per un punt de vista que es manté constant en totes: el d'un valencià amant de la cultura i de la vida que resideix a Barcelona i que estableix, a través dels seus textos, un diàleg ple de vivesa, amenitat i substància entre Catalunya i el País Valencià.

Un diàleg amarat d'ironia, tendresa i una certa malenconia al llarg del qual l'autor s'ocupa dels temes més heterogenis, que li serveixen a la vegada de pretext per il·luminar diferents aspectes tant de la unitat de fonaments com de la diversitat de matisos que diferencien i alhora agermanen els dos països que Sòria estima i escriu. I tot, expressat en la magnífica prosa que caracteritza la seva literatura.

Lluís de Val
Cuentos de Medianoche
Anaya

Després de l'èxit de *Cuentos del mediodía*, l'escriptor i periodista de Saragossa Luis del Val ens ofereix una segona selecció de relats, encertadament titulada *Cuentos de medianoche*. En aquest cas, ens descobreix la seva faceta més obscura i inquietant. Des de la narració llarga "El fantasma de la cocina", on trobem aparicions domèstiques, i a través de més de seixanta contes breus, Del Val escriu sobre els fantasmes quotidians, de misteris que desafien la nostra percepció de la realitat, de situacions sorprenents que es burlen de la lògica...Tot això sense renunciar a la seva habitual complicitat amb el lector, gràcies a un estil fluid i amè, i a una ironia amable i una notable agudesa en la contemplació de l'ésser humà. Perquè en aquest autor el terror sempre deixa un espai a l'humor, i amb la mateixa facilitat ens provoca un calfred o ens arrenca un somriure. Aquests contes beuen de la tradició europea d'origen txekhoví i de la dels vells relats orals explicats a la vora del foc.

Mercè Rodoreda
Aloma
Edicions 62

La col·lecció "El balanci" d'Edicions 62 redita aquest clàssic de la literatura catalana, que el 1937 va guanyar el premi Creixells. Aquesta versió és la redacció original que es va publicar un any després, amb un estudi i notes de Carme Arnau. Recordem que el 1968, Mercè Rodoreda va fer una revisió a fons d'aquesta novel·la.

Aloma relata un any crucial en la vida d'una noia de divuit anys, que descobreix l'amor a través d'una relació conflictiva amb un home que li dobla l'edat. La jove viu aquesta relació amb una barreja ambigua d'atracció i repulsió, sobre el rerefons convuls de la Barcelona republicana, en la qual aprèn a fer-se lliure. L'autora ja havia publicat quatre novel·les abans d'escriure *Aloma*. L'any 1957 va obtenir el premi Victor Català amb *Vint-i-dos contes*, i cinc anys més tard va publicar *La plaça del Diamant*, considerada una de les novel·les més importants escrites en català.

■ **Andrea Camilleri**
La paciència de l'aranya
Edicions 62

El comissari sicilià Montalbano està tancat a casa, recuperant-se malhumorat i melangiós de l'accident que va patir a la novel·la *Un gir decisiu*, quan rep una trucada del seu fidel Catarella en què li comunica que s'ha trobat, abandonada en una carretera, la vespino d'una jove de Vigata. Tot apunta a un segrest, però de seguida es farà evident que la veritat és més complexa. L'oncle de la noia és el proper candidat a les eleccions municipals pel partit del govern, Progresso Italia, i per aquí pot anar el xantatge... Aquest comissari intentarà desfer l'embolic d'un delict subtilment perpetrat per l'odi, en una novel·la policíaca atípica, sense morts. Andrea Camilleri, director teatral i guionista, va néixer a Sicília el 1925 i es va iniciar en el món literari amb muntatges d'obres de Pirandello, Ionesco i Beckett, a més de produccions policíques per a la televisió. L'èxit li va arribar amb *Un mes amb Montalbano*, selecció de contes centrats en la figura d'aquest comissari.

■ **A. M. Homes**
Cosas que debes saber
Anagrama

Els darrers anys, les novel·les i els relats d'A. M. Homes han provocat la indignació d'alguns crítics i l'admiració de molts altres. La seva obra ha sigut qualificada de "perversa", "transgressora", "reveladora" i "inquietant". A *Cosas que debes saber*, l'autora torna al seu territori favorit, el microcosmos dels barris residencials, el descobriment de l'extraordinari en l'ordinari, d'allò sinistre en allò familiar. La seva mirada afilada, però també compassiva, no deixa escapar cap matís del grotesc, cap esquerra del somni americà. Així, al relat "La lección china", ens trobem amb un marit que utilitza un GPS per trobar la seva sogra, una vella xinesa que porta implantat un microxip al coll per poder ser localitzada quan es perd. A "Mantengan la calma, por favor", un home obsessionat amb la idea de matar-se té una dona que considera aquests intents de suïcidi com a acudits de mal gust, mentre que "Los niños prodigio" és una encertada recreació d'un anfetamínic món juvenil de sexe.

■ **Carmen Martín Gaité**
Tirando del hilo
Siruela

Tirando del hilo recull 192 articles que Carmen Martín Gaité va anar publicant a la premsa, entre maig del 1949 i març del 2000, i que no havien sigut reunits en recopilacions anteriors. En aquesta edició, preparada pel professor i poeta José Tuero, podem seguir disfrutant de com la seva autora interpretava llibres i pàgines llegendes o viscudes. Martín Gaité era una de les espectadores més lúcides, atentes i curioses de la vida cultural, política i quotidiana de l'Espanya de la segona meitat del segle xx. Carmen Martín Gaité (Salamanca 1925-Madrid 2000) ha publicat novel·les, poesia, assajos i traduccions. La seva primera novel·la, *El balneario*, data del 1955. Entre els seus llibres, destaquen *Entre visillos* (premi Nadal 1958), *Ritmo lento* (1963), *Usos amorosos de la posguerra española* (premi Anagrama d'assaig 1987), *Nubosidad variable* (1992) o *Irse de casa* (1998). Va rebre els premis Príncep d'Astúries 1988 i el Nacional de les Lletres Espanyoles 1994.

■ **Primo Levi**
Historias naturales
El Aleph

Novelista, autor d'obres testimonials i d'un llibre tan original com *El sistema periódico* (El Aleph, 2004), a cavall entre la realitat i la ficció, Primo Levi va ser l'autor també d'una sèrie de relats breus que la seva fantasia inesgotable combina amb un gran virtuosisme formal. Definides per ell mateix com a "relats-joc" o "trampes mortals", les quinze narracions incloses a *Historias Naturales* i traduïdes per Carmen Martín Gaité, traslladen el lector a un món inquietant, escenari d'experiments diversos on actuen màquines extraordinàries i imprevisibles. Escrites des de la doble perspectiva científica i humanista de l'autor, tenyides de poesia i ironia, basteixen un pont entre el present i el passat, entre l'absurd i la raó. Primo Levi (Torí, 1919-1987) va néixer en una família jueva del Piemont. El 1941 es va graduar com a químic, activitat que compaginaria posteriorment amb la literatura. Va ser capturat i deportat a Auschwitz. El seu testimoni està recopilat a la *Trilogia d'Auschwitz*.

■ **Javier Negrete**
Señores del Olimpo
Minotauro

Aquesta novel·la d'Allan Hollinghurst va guanyar el Man Booker Prize, que és el més cobejat dels premis literaris britànics. El president del jurat que el va atorgar, Chris Smith, exministre de Cultura, va afirmar que era una novel·la emocionant, que tractava a fons el tema del thatcherisme, i que mai la recerca de la bellesa, de l'amor i del sexe havia sigut descrita de manera tan exquisida.

En Nick té vint anys, s'ha graduat a Oxford i està escrivint la seva tesi sobre Henry James. Abandona la província per viure a Londres, a casa del seu millor amic, Toby Fedden. En Nick està fascinat per la bellesa d'aquest últim, però també per l'encant dels Fedden, on el pare és un destacat polític del govern de Margaret Thatcher. Un encant fet amb diners, classe, cultura i un saber viure sense prejudicis. Som el 1983, i en Nick s'implicarà cada cop més en el món d'aquesta família, una Anglaterra de festes interminables i eufòria econòmica, on tot sembla possible.

■ **Emili Rosales**
Mentre Barcelona Dorm
Columna

Emili Rosales (Sant Carles de la Ràpita, 1968) es va donar a conèixer en el món de les lletres amb els llibres de poemes *Ciutat i mar* i *Els dies i tu* (premi Salvador Espriu 1990). Amb les seves novel·les publicades per Columna els anys noranta –*La casa de la platja*, *Els amos del món* i *Mentre Barcelona dorm*– va ser considerat per la crítica com una de les veus més atractives de la nova generació. Recentment *La ciutat invisible* (premi Sant Jordi 2004) s'ha convertit en un gran èxit de lectors i en una de les novel·les catalanes més traduïdes del món. A *Mentre Barcelona dorm*, publicada originalment el 1999, Rosales construeix una novel·la d'una profunda càrrega moral i d'una tensió i dramatisme creixents. La penúltima nit del segle, la nit del dia en què un jove executiu i una periodista econòmica d'un diari de Barcelona se senten acorralats. El mateix dia en què un vell amic de tots dos, professor universitari en atur, s'ha cansat de viure sempre a l'ombra de l'èxit i de l'amor.

■ **Férrez**
Manual Práctico del odio
El Aleph

Férrez és el nom artístic de Reginaldo Ferreira da Silva (São Paulo, 1975). Va començar a escriure als set anys, acumulant contes, versos, poesia i lletres de cançons. Abans de dedicar-se exclusivament a l'escriptura, va treballar de forner, va vendre camises i escorbres, va reformar bars i va pintar moltes parets. El 1997 aconsegueix publicar el seu primer llibre, un recull de poesies anomenat *Fortaleza da desilusão*, gràcies a la subvenció que rep de l'empresa on treballava. *Manual práctico del odio* és la seva segona novel·la (la primera, *Capao pecado*, data del 2000), es va publicar el 2003 i amb ella es va donar a conèixer arreu del món. De fet, ja se n'està preparant una versió cinematogràfica. Tots els protagonistes de la novel·la encara existeixen o van existir alguna vegada, però *Manual práctico del odio* és ficció. L'autor no va matar mai ningú per diners, però a través d'ell podem entendre el que significa des del punt de vista de l'assassí.

■ **Manel Figuera (editor)**
Rufaca de paraules
Pagès editors

Rufaca és la forma amb què es coneix en la parla cerdana la rufa o rufaga, tempesta de vent, de pluja o de neu que acostuma a baixar per la vall de Querol, provinent del vessant pirinenc atlàntic. Cercant-hi una analogia, *Rufaca de paraules* pot ser un títol que defineixi la inacabable tempesta literària que ha generat la Cerdanya. Aquesta bella comarca ha estat font d'inspiració per a viatgers com Francisco de Zamora o Henry Russell; per a estudiosos com Emmanuel Brousse, Marcel Chevalier, Antoni M. Alcover, Pau Vila o Joan Coromines, i per a escriptors com Gustavo Adolfo Bécquer, Jacint Verdaguer, Joan Maragall, Narcís Oller o Josep Pla. Al seu costat, també cal afegir autor cerdans com Josep Xandri, Salvador Capdevila o Rosa Casas, entre d'altres. En total, aquesta antologia literària de la Cerdanya recull més de dos-cents autors. L'escriptor Manel Figuera ha fet la tria dels textos que ens permetran gaudir d'aquest llarg viatge literari per la Cerdanya.

■ Chuck Palahniuk
Fantasmas
Mondadori

Al nord-americà Chuck Palahniuk se'l considera un escriptor de culte al seu país. Aquí en canvi, no és gens conegut. La seva fama es va disparar quan David Fincher va adaptar al cinema la seva primera novel·la, l'excel·lent *El club de la lluita*, que van protagonitzar Brad Pitt i Edward Norton (en un film igualment notable, tot sigui dit). La seva escriptura és acuradíssima, amb un estil molt personal i directe. Amb *Fantasmas*, Palahniuk ha volgut reunir una sèrie d'històries terrorífiques, que ben bé podrien ser llegendes urbanes. Un grup d'una vintena d'aspirants a escriptors es reïu durant tres mesos en una casa aïllada, per intentar escriure la seva obra magna. Però les penúries comencen quan es queden misteriosament sense calefacció ni menjar, i un a un van morint per diferents causes no sempre naturals. Les històries que cadascun explica formen el gruix del llibre. Relats estranys, truculents, que faran les delícies de les ments més malaltisses i dels amants dels freaks.

■ David Means
Incendios
Mondadori

Les històries d'*Incendios* porten imprès el segell de la realitat quotidiana convertida en tragèdia: petits i grans incendis de l'ànima humana, que el *New York Times Book Review* defineix com a "relats d'una bellesa que fereix". David Means és considerat l'hereu natural de Raymond Carver per la manera en què sondeja les profunditats del cor. Aquest llibre presenta una sèrie de relats sobre l'amor i l'abandó: un home es veu embolicat en un vídeo de la seva lluna de mel en què es pot veure a si mateixa fent l'amor. Un vagabund aconsegueix colar-se en el banquet de boda i la seva presència alterarà la vida de tots els presents. Tots aquests són personatges atrapatats en situacions delicades que examinen de prop la seva existència i els seus estats anímics. David Means va néixer i va créixer a Michigan, i ara viu a Nyack, Nova York.

■ Conrad Son
Catalanes i calentes
Columna

El director de cinema, guionista i productor Conrad Son va saltar a la fama a Catalunya en rodar el primer film pornogràfic en català, *Les exxcursionistes calentes*, tot i que la seva trajectòria dins del cinema eròtic i X ja era coneguda internacionalment (ha estat premiat a prestigiosos festivals d'aquest gènere com els de Berlín, Brussel·les, Cannes i Barcelona).

En aquest llibre, Son ha investigat la sexualitat femenina al nostre país i ens explica amb pèls i senyals l'univers eròtic de les dones catalanes. Amb molt humor, *Catalanes i calentes* ens mostra els seus hàbits sexuals, les seves fantasies i molts detalls sobre la seva vida eròtica. No hi falten anècdotes i curiositats, com per exemple el fet que la meitat de les catalanes ha provat algun cop un vibrador, o que aquestes mateixes tenen de mitjana al llarg de la seva vida un total de dotze amants... Un llibre, per tant, imprescindible per conèixer millor la seva parella, i per aprendre coses insospitades... O potser no tant.

■ Mariana Brasil
El manuscrit de Sònia
Edicions 62

Aquest llibre ha estat reconegut per Paulo Coelho com a font d'inspiració directa de la seva novel·la *Onze minuts*. Aquest autor ha estat un model que ha animat Mariana Brasil (pseudònim de Sonia C. M., nascuda a Paraná, Brasil, el 1966) en la publicació d'aquest llibre. Una jove brasilera decideix fugir de la pobresa i emigrar a Europa per exercir de prostituta. Aquest és el punt de partida d'*El manuscrit de Sònia*, una obra basada en l'experiència personal de l'autora. A través del diari de la protagonista, el lector va seguint la peripècia vital de qui un dia va traspassar la "frontera prohibida" a cert nightclub de São Paulo, i la segueix després durant els set anys de la professió a Itàlia i Suïssa. Com si es tractés d'un guió cinematogràfic, copsa els ideals i els sentiments més universals: l'amor, l'ansietat, les expectatives, la traïció, la nostàlgia, la desesperació, la por... El món sordid de la prostitució es retrata, així, amb la delicadesa d'un conte de fades.

Jordi Llavina

Coetzee, un gran tipus

1 *Una lectura placentera desde la primera hasta la última palabra por la delicadeza y la objetividad de sus percepciones*. "Una deliciosa fábula romántica, que pone en tela de juicio nuestras ideas sobre el sexo, el amor y la traición". "Un libro cautivador, tierno y muy original". Aquestes tres frases són reclams publicitaris estampats a la coberta (les dues primeres) i en una faixa promocional (la tercera) de tres novel·les diferents. La primera, l'edició castellana de l'*Opera prima* de Charles Baxter, *Primera luz* (vegeu-ne crítica en aquest número de *Benzina*). La segona, l'edició, igualment espanyola, d'*Oro rojo*, novel·la de Patricia Schonstein (Lumen). La tercera, l'edició, també castellana, d'una novel·la de Nicole Krauss, *La historia del amor* (Salamandra). ¿Què tenen en comú, aquestes tres frases-esquer? Doncs que totes tres es deuen al Nobel J. M. Coetzee, a qui no sembla que deixin concentrar-se prou en la seva obra literària (que un Nobel t'ensaboni no és una cosa desdenyable). Potser és que l'autor de *Desgràcia* no té mai un no per a ningú (cosa que l'honora i que, alhora, segurament el deu fer empenyar en la intimitat). Sigui com vulgui, estaria bé que Coetzee se centrés més en la feina, i així potser no tornaria a publicar una novel·la tan desnerida com *Home lent*.

2. Després d'*Enegarren postala*—un disc que no feia el pes—, Jabier Muguruza acaba de treure un cedé bellíssim, que confirma que és un dels millors cantautors de l'Estat (Totó, no em surt de la enya fer servir la paraula Espanya). Es titula *Abenduaak 29* ('29 de desembre'), i, com acostuma a fer el base, sobretot d'ençà dels seus darrers treballs, ell hi posa la música, la veu, la sensibilitat, l'actitud, la lectura... i els poetes hi posen la lletra. Poemes de l'ubic Bernardo Atxaga, però també d'Ñaki Irazu, Harkaitz Cano, Gerardo Markuleta, José Luis Padrón i Kirmen Uribe—aquest últim, probablement un dels millors poetes de l'estat (i ara no em surt de la majúscula posar la *e* en caixa alta; foteu-vos, estatistes d'arreu del món). Les cançons que corresponen als poemes de Cano —la que dona títol al disc—, Uribe i Atxaga són, directament, antològiques. El poema d'Uribe—properament l'entrevistarem per a *Benzina*—, una exquisidíssima d'història. Com que Muguruza és amic del nostre país, hi ve sovint i hi ven molts discos, sempre inclou en els seus *libretos* traduccions dels textos de les cançons al castellà, l'anglès, el francès i el català. Cito *in extenso* el poema de Kirmen Uribe, titulat "T'estimo, no": "Tot i que va treballar durant quaranta anys / als Altos Hornos, / al seu interior hi havia encara un llaurador. / A l'octubre, escalivava pebrots vermells / amb el soldador / al seu balcó de casa de barri. / La seva veu era capaç de fer callar / qualsevol. / Només la seva filla s'atrevia a encarar-s'hi. / Ell mai no deia t'estimo. / El tabac i la pols d'acer van cremar-li / les cordes vocals. / Dues roselles a punt de caure. / Quan es va jubilar, la seva filla es va casar en una altra ciutat. / Ell li va fer un regal. / havia anat traient peces de la fàbrica. / De mica en mica, les seves mans / van soldar un llit d'acer. / Ell mai no deia t'estimo". Una de les perles del disc. Per cert, l'editorial Visor fa uns mesos va treure una antologia traduïda de la poesia d'Uribe, *Mientras tanto dame la mano*.

3. Em deia fa uns dies el savi D. Sam Abrams que la gran poesia oriental no és la japonesa, sinó la xinesa. Potser sí. Marià Manent, poeta immens i excel·lent traductor, va publicar el 1928 les seves "interpretacions de poesia xinesa" titulades *L'aire daurat* (el llibre es pot trobar, encara avui, a Proa). Cal esmentar també les excel·lents versions de la poesia xinesa degudes a Josep Carner, el Príncep dels poetes (*Lluna i llanterna*, 1935). Actualment, coincideixen a les llibreries dues antologies de la poesia xinesa del poeta nord-americà Kenneth Rexroth: *El amor y el tiempo y su mudanza. Cien nuevas versiones de poesía china* (Gadir) i *Cien poemas chinos* (Lumen). Tots dos, traduïts per Carlos Manzano. Per altra banda, l'Abadia de Montserrat ha publicat, fa poc, *Estacions. Poemes de les dinasties Tang i Song*, traduïts pel cal·lígraf Shi Bo al francès (i del francès al català per Núria Periago). Imprescindibles: de la seva lectura atenta, n'inferireu que, més enllà de Pound, l'esperit líric xinès ha impregnat la poesia contemporània occidental.

4. I quines ganes que tinc de llegir aquests dos nous llibres *guarrindongos* de Pere Gimferrer! Després de l'entusiàstica crítica al suplement *Babelia*—del diari *El País*, un independent del matí—firmada per la seva amiga íntima Anna Maria Moix, un té ganes de tornar-se a endinsar en l'univers Gimfi. Procel·lós univers de natges com globus, parrussos de vellut i monedes de moca degotant.